

Nou ponts sobre el Fluvià

Rosa Vilanova i Tané, (Olot, 1963) és professora de llengua i literatura catalanes. Està vinculada al món del teatre des del 1990, any en què es constituí el grup de teatre independent Teatre Humil. La seva trajectòria passa per experimentar tant en el camp de la interpretació com en el de la direcció i escenografia. En l'àmbit poètic, organitza recitals i cursos de poesia. *El cel de les oques* és el seu primer llibre. Es tracta d'un poemari que va ser guanyador de la tercera edició del premi de poesia La Catalana de Lletres, convocat per Catalunya Cultura.

Pont del Collell

Les ruïnes d'aquests pilars
enyoren el pont.

La reconstrucció no ens pertany
només a nosaltres.

També és una creença de les pedres.

Pont de Sant Roc

Verdes, les aigües llisquen
cap a la ciutat.

Els grans rius es perden
en la seva immensitat.

Els petits, en els fragments.

Pont de Ferro

A l'altre costat,
els orígens, la infantesa, el cementiri.

El passat interessa fins a cert punt.
Hi ha el perill de repetir-se.

..... Rosa Vilanova i Tané

Pont de Colom

El riu sembla més vell del que és.

Una mica de corrent
empeny la serenor de l'aigua.
L'ombra dels plàtans amb prou feines
troba on emmirallar-se.
El líquen s'arrapa calladament a la soca.
El meandre no desitja pas la fúria de l'aigua.

Visc arran d'aquest riu
i aquest pont.

Tot un món per intuir la immensitat.

Pont de Cal Russet

Encadenada a les lleis de la física,
l'aigua llisca per la resclosa
ignorant la llibertat
d'anar contracorrent.

Pont de la Creu

Setembre. Ha plogut.
Sota el pont, passa l'aigua
color de canyella.
Sota el pont, el grafit d'un ull blau
al formigó del pilar
m'interpel·la.

Pont de les Móres

Es nodreix a Duino,
al penya-segat
on Rilke sent el batec de l'ona.

Es nodreix a les soledats del Volga
que transporten Txèkhov
a través de la immensa esplanada
i el bosc que s'alça
al seu damunt
com la nit.

L'aigua sempre és la mateixa.

Pont de Santa Magdalena

Hi ha el reflex del pont
en l'aigua que la resclosa atura:
carreus rojos desterrats del desert del món.

Pont de Palau

Prop de la creu, entre les lloses,
passen les aigües del riu
i se'n van per sempre,
escanyades per les parets
de fàbriques i cases antigues.
Freda, l'aigua llisca cap a l'oblit.

No podem inventar el camí del riu.